

ความปรารถนาไม่ปราณีใคร
นาย บ่าว ไห้ หรือว่า ทาส
หากตกอยู่ในวังวนแห่งคำสัญญาแล้วนั้น
ก็ไม่ว่าแล้วจะตกเป็น 'ทาสพิศवास' เท่าเทียม

ทาสพิศवास

ชนิตร์นันท์

ทาสหิศาวัส

ทาสหิศาวัส

ความปรารถนาไม่ปราณีใคร

นาย บำจ ไพร่ หรือว่า ทาส

หากตกอยู่ในเว็บอนแห่งอำภุชณนลัคนั้น

ก็ไม่แนดัดจะตกเป็น 'ทาสหิศาวัส' เท่าเทียม

ทาสีศวาส

ทาสีศวาส

บทประพันธ์โดย ชนิตรีนันท์

ราคา 299 บาท

จำนวนหน้า 516 หน้า

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์(ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ 2558
ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดไปเผยแพร่
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

บรรณาธิการ : ชนิตรีนันท์ พูลสวัสดิ์รัตนพงษ์

จัดทำและจำหน่ายโดย : ชนิตรีนันท์ พูลสวัสดิ์รัตนพงษ์ (ในสวนรัก สำนักพิมพ์)

เลขที่ 2/22 ม.10 ต.ไชยสอ อ.ชุมแพ จ.ขอนแก่น 40130

โทรศัพท์.098-594-6942

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่านทันทีโดยไม่ต้องส่งหนังสือคืน โปรดติดต่อที่เพจ
สำนักพิมพ์แนบรูปถ่ายการชำรุดของหนังสือ

บอกเล่าเรื่องราว

'ทาสหิศาสาส' เป็นนิยายเรื่องเดียวกันกับ 'สะท้าน
ทรวง' นะคะ ผู้เขียนนำมาปรับปรุงใหม่ และเพิ่มตอนจบให้สมบูรณ์
มากขึ้น

นิยายเรื่องนี้ถูกแต่งขึ้นมาด้วยความชอบส่วนตัวในเรื่องราว
เกี่ยวกับความเป็นไทยในอดีต เรื่องเจ้าขุนมูลนาย ข้าทาส และเหล่า
บริวาร นับเป็นสิ่งที่ทำทนายมาก หากผู้เขียนจะนำเรื่องราวเหล่านั้นมา
ปรุงแต่งให้อยู่ในรูปแบบของนิยาย *'พีเรียค ฮีโรดิก'* โดยเรียงร้อย
ผ่านตัวละครหลัก 4 ตัวด้วยกัน

'พระสรเดชมন্ত্রী, คุณพิศ, ไอบุญทิง และ อีแพง'

ดำเนินผ่านตัวละครตามช่วงเวลา เพื่อให้ผู้อ่านได้รับความ
เพลิดเพลินไปพร้อมๆ กัน

นิยายเรื่องนี้แต่งขึ้นตามจินตนาการ อาจมีสิ่งขาดตกบกพร่อง
ไปบ้าง ขอได้โปรดให้อภัยและได้รับความเจริญใจในการอ่าน

เร้าร้อนริณจวน

โดย... ชนิตรนันท์

บทนำ

“กรืดดดดด...”

ฟาวววว... ครับ!

เสียงกรืดร้องด้วยความเจ็บปวดสลัดกับเสียงเส้นหวายแหวกอากาศไปปะทะกับเนือบอบบางเป็นจิ้งหะไม้ขาดสายดังออกมาจากรีเอนไทยหมู่ 5 หลังที่ปลูกสร้างด้วยไม้สักทองงดงามและยิ่งใหญ่สมตำแหน่งเจ้าของเรือน

แม้เสียงกรืดร้องยังคงดังออกมาไม่ขาดสาย แต่ก็ไม่มีผู้ใดกล้าเข้าไปห้ามปรามหรือช่วงชิงเส้นหวายนั้นจากมือของคนทีหวดเอากๆ อย่างไม่ลดละ มีเพียงก้มหน้าก้มตาไม่กล้าดู แต่ก็ยังชำเลืองมองเพราะความอยากรู้และสมเพชเวทนาว่างเล็กๆ ทีกรืดร้องไม่หยุด ด้วยเบื้องหลังนั้นมากมีไปด้วยรอยหวดเป็นเส้นยาว จนบางขาดแผ่นนั้นเปิดออกจนเห็นเนื้อในสีขาวไม่ต่างจากมันเปลวที่นำมาเจียวน้ำมัน

ฟาวววว... ครับ!

ทาสหิศา

“กรืดดดดด...”

สิ้นสุดเสียงร้อง ร่างที่สะบักสะบอมไปด้วยบาดแผลก็มีอันสิ้นสติไปด้วยความเจ็บปวด แต่ท่านเจ้าของเรือนก็ยังไม่หน้าใจ ยังสั่งให้ข้าทาสไปนำเกลือเม็ดละลายน้ำเอามาสาดใส่บาดแผลให้เจ้าของร่างที่สลบไสลฟื้นคืนขึ้นมาอีก เพื่อให้ร่างนี้ได้รับความเจ็บปวดอย่างต่อเนื่อง ให้สาสมกับสิ่งที่มันทำเอาไว้

“สาดเข้าไป! เอาให้มันเจ็บให้มันแสบ มันจะได้รู้! ไม่ว่าใครก็ตามอย่าบังอาจมาทำเรื่องอับปรีย์จัญไรบนเรือนกูอีก ไอ้หน้าไหนที่มันกล้า มันจะต้องโดนเยี่ยงนี้ สาดเข้าไป! ฟาดมันเข้าไปอีก! ฟาดเข้าไป!”

เสียงทรงอำนาจของท่านเจ้าของเรือนตวาดก้องทำให้เหล่าทาสต่างพากันหวัดไม่กล้าเหยอใบหน้าขึ้นมา ก่อนจะสะดุ้งไปตามๆ กันกับเพราะเสียงกรืดร้องโหยหวนของนางทาสสาว ที่ครั้งหนึ่งเคยได้ดิบได้ดีเป็นเมียท่าน

“กรืดดดดด...”

ทาสหิศาสา

เสียงกรีดร้องดังออกมาจากใบหน้าววมปุดและแตกยับเพราะถูกตบตัวอย่างทารุณอีกครั้ง โดยเฉพาแผ่นหลังที่ร้อนวูบและแสบลึจากน้ำเกลือที่แทรกซึมเข้าสู่บาดแผลอย่างมากมายจนนับไม่ถ้วน มันคือความเจ็บปวดจนเกินจะทานทนแล้ว

ดวงต่าน้ำขึ้นไปด้วยหยาดน้ำตาของฮิศาสาวิยสะอ่อนแงยขึ้นมองคุณพระผู้วิกร ที่ครั้งหนึ่งเคยสนิทสนมหามันยิ่งนัก แต่ตอนนี้ผู้วิกรไม่ต่างจากภูติผีร้ายที่กำลังช่วงชิงลมหายใจสุดท้ายไปจากมัน ด้วยข้อหาที่มันไม่อาจแก้ต่างได้เพราะมันคือ 'ความจริง!'

ก่อนที่แววอามาตจะตวัดมองไปยังคนที่นั่งหน้าชิดอยู่เคียงข้างผู้วิกร ตั้งจะจดจำไว้ว่าใบหน้าอ่อนโยนและงดงามเยี่ยงนี้ แท้จริงแล้วนั้นซุกซ่อนนางยักษ์ร้ายกาจไว้อยู่ภายใน

และเมื่อเสียงเส้นหวายกระทบเนื้ออีกครั้ง ร่างกายที่ไม่สามารถจะทานทนความเจ็บปวดได้อีกก็สะดุ้งวาบ ดวงตาเบิกค้ำงเพราะลมหายใจเฮือกสุดท้าย ปลิดปลิวไปพร้อมๆ กับหวายที่ฟาดหวดอากาศลงมากระทบผิวกายของมัน

ไม่มีแล้วความเจ็บปวด ไม่มีแล้วความแสบลึกจากน้ำเกลือที่จะ
ทะลวงเข้าสู่บาดแผล มีแต่วิญญาณที่ล่องลอยออกจากร่างเพื่อไปให้
พันป่วงพันจนการอันเป็นนิรันดร์

แม่พิศชนหัวชนกายลุกตั้งปากค้อมือไม้สั้นไปหมด เมื่อพบกับ
ดวงตาอาฆาตของนางแวง ดวงตาที่เบิกกว้างด้วยความแค้นของอีทาส
สาววัยกำดัดมองมาที่แม่พิศอย่างไม่ต้องคาดเดา แม่พิศฆ่าเสียงดวงตา
หวาดหวั่นมองไปยังพระสรเดชมณฑริผู้เป็นผัวแก้ววัยใกล้เคียงพ่อด้วย
ความหวาดกลัวเต็มที เพราะถ้อยคำเต็มไปด้วยอำนาจนั้นไม่พ้นจะเข้า
ตัวเอง

หากคุณพระรู้ว่าเธอเองก็มีพฤติกรรมไม่ต่างจากนางแวงหรือ
อาจจะมากกว่าด้วยซ้ำ โทษที่ได้รับจะเป็นเยี่ยงไร จะถูกหวายเขี่ยนจน
แค้นสิ้นใจตายตามนางแวงไป หรือจะถูกส่งตัวให้หลวงไปพิจารณา
คดี ข้อหา 'คบชู้ผู้ชาย' โทษใดเล่าที่คุณพระจะกระทำต่อเธอ

แม่พิศก้มหน้าก้มตาไม่กล้าที่จะฆ่าเสียงมองสภาพศพของนาง
แวงที่ยังคงมองมาด้วยความอาฆาต เพราะขณะนี้ใจเธอประหวัคไปถึง
ไอ้คนที่ลงเรือแจวไปโดยเร็ววันนั้น หวังอย่างที่สุดก็คือ อย่าให้คนของ

ทาสหิศาสาส

คุณพระตามมันพบเลย ขอให้มันไปให้พ้นคุ้งน้ำนี้ อย่าให้มันกลับมา
ถูกสอบสวนเรื่องราวที่ต้นสายปลายเหตุนั้นเป็นเยี่ยงไร อย่าให้มีสิ่ง
ใดที่ทำให้ความลับไม่มีความลับอีกเลย

แต่แล้วคำภาวนาของเจอดคงไม่สมหวังเมื่อเสียงอื้ออึงของข้าทาส
ในเรือนตะโกนดังมาจากทางท่าหน้า ความแปลบแปลบแห่งความกลัวที่
แล่นเข้าสู่หัวใจไม่ต่างจากถูกเส้นหวายที่หวดลงบนเนื้อหนังของนาง
แพงเลยสักนิด และแวบหนึ่งนั้นเจอมองเห็นริมฝีปากของนางแพงมัน
ส่ายยัมได้ พร้อมกับแววตาสาแก่ใจนักของมันที่จะได้มีเพื่อนตายตก
ไปตามกัน

“อ๊พีศ!!”

สิ้นเสียงตวาดลั่นแม่พิศก็ตาเหลือกโพลงปากคอสั้นไปไม่เป็น
เมื่อทาสรุ่นหนุ่ม 2 คน ตรงขึ้นมาบนเรือน ประชิดตัวเข้ามาหิวปีกคน
ละข้าง ร่างอวบอืดของสาวใหญ่วัย 40 ปี อ่อนเปลี้ยด้วยความกลัว
จนจี่ราดออกมาละพื้น แต่นั่นไม่ได้สร้างความเวทนาในสายตาของ
เหล่าทาสหญิงชายเลยสักนิด

ทาสหิศาสาส

สิ่งที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าของทาสเหล่านั้นคือความสาแก่ใจไม่ต่างจากดวงตาของนางแพงที่มองมาเล็กน้อย แม่พิศเหลียวหาใครก็ได้ที่พอจะช่วย แต่ก็ไม่มีเลย มีแต่คนมองเมินหรือไม่ก็สนใจที่กรรมกำลังสนองเธอแล้ว

ฟาวววว... ควับ!

“กรืดดดดด...”

เสียงกรีดร้องโหยหวนดังออกมาจากร่างอวบอืดเมื่อเสียงเส้นหวายแหวกอากาศครั้งแรกกระทบผิวกาย ดวงตาสวยงามสะท้อนใจชายเบิกกว้างด้วยความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส พานคิดไปว่านางแพงถูกเขี่ยนไปถึง 30 ครั้งกว่าจะตาย แล้วเธอเล่าก็ครั้งกันที่ความเจ็บปวดนี้จะสิ้นสุดลง เมื่อสุดสายตานั้น ‘ไอบุญทิ้ง’ ทาสหนุ่มซู้รักก็กำลังมีชะตากรรมไม่ต่างกัน

ความเจ็บปวดที่เสียดแทงลงลึกสู่ผิวเนื้อส่งผลให้ความทรงจำของแม่พิศย้อนไปสู่จุดเริ่มต้นเมื่อ 20 ปีก่อน เพราะหากเลือกได้ เธอจะยอมอดกลั้นความปรารถนานั้นเอาไว้ จะไม่ยอมให้ค้นหา ราคะ มีอำนาจเหนือลมหายใจอย่างเด็ดขาด

ทาสหิศาวัส

ทว่าสิ่งที่ระลึกได้ในยามนี้ก็หายไปเสียแล้ว ไม่มีวันเวลาใดจะ
ย้อนกลับคืนได้ ทำสิ่งใดไว้ย่อมได้ผลตามนั้น ไม่มีทางหลีกเลี่ยง

เมื่อ 'กรรม' คือ การกระทำ สิ่งที่ได้รับนี้ก็ล้วนมาจากสิ่งที่
'กระทำ' ทั้งสิ้น

ศรีอโยธยา

ตอนที่ 1

เล่นเพื่อน

สยามประเทศ ก่อน “พระราชบัญญัติเลิกทาส ร.ศ.124”

ยุคสมัยที่สยามประเทศเปิดรับวัฒนธรรมทางยุโรปมากขึ้น หญิงสาวต่างแต่งกายด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ทั้งงดงามและมีเครื่องประดับหอมจระจิง

โดยเฉพาะหญิงสาวชาววังล้วนเป็นที่หมายปองของบุรุษเพศ เพราะหญิงสาวเหล่านั้นจะได้รับการอบรมทั้งกิริยามารยาท ทั้งงานบ้านงานเรือน เหมาะสมสำหรับการสู่ขมาเป็นแม่ศรีเรือน จนถึงขนาดมีแม่สื่อแม่ชักมาขอตัวเพื่อจับจองกันไว้ตั้งแต่เป็นสาวรุ่น และ ‘แม่พิศ’ ก็เป็น 1 ในหญิงสาวเหล่านั้น

แม่พิศเป็นหลานสาวของคุณพิน ซึ่งทำหน้าที่เป็นนางพนักงานห้องเครื่องอยู่ในวัง พ่อกับแม่จึงได้นำแม่พิศมาฝากฝัง เพื่อให้เรียนรู้ขนบธรรมเนียมชาววังตั้งแต่เป็นเด็กหญิง เพราะเชื่อว่าหากลูกสาวได้

ทาสหิศา

ดิบดีได้เป็นนางพนักงานอยู่ในวังเจกเช่นเดียวกับคุณพิน ผู้ชายทั้งหลายก็ใคร่จะสว่ขอให้ออกเรือนไปกับตนทั้งสิ้น และหากแม่พิศได้ออกเรือนกับขุนน้ำขุนนางไป พ่อแม่จะได้สบายได้พึ่งพาใบบุญของคุณสาว ได้มั่งมีความสุขในยามแก่ชรา

แม่พิศเป็นเด็กหญิงที่ว่านอนสอนง่าย ฉลาด และเรียนรู้งานได้เร็ว จึงได้ทำงานเป็นนางพนักงานห้องเครื่องของหม่อมท้าวองค์หนึ่ง

เมื่อแม่พิศเติบโตใหญ่กลายเป็นสาวรุ่นวัย 18 ปี ด้วยหน้าตาที่จัดว่าสะสวย ผิวพรรณผุดผ่องเป็นยองใย ตลอดจนจริตกิริยานั้นก็ได้รับการปรุงแต่งอย่างเหมาะสม รู้ว่าควรจะหวานในเวลาใดและควรจะมีจริตจะกร้านในเวลาไหน แม่พิศจึงไม่พ้นจะถูกนางพนักงานคนอื่นอิจฉา เพราะความเป็นอยู่ในวังนั้นแม่จะสุขสบาย แต่ก็บ่มเพาะไปด้วยความอิจฉาริษยา

ด้วยนางพนักงานแต่ละคนล้วนแต่อยากเป็นคนโปรดของคุณท้าวนางหรือหวังได้เลื่อนชั้นไปรับใช้ใกล้ชิดเจ้าจอมหรือเจ้าหญิงพระองค์ใดพระองค์หนึ่งกันทั้งนั้น เพราะนั่นก็เหมือนกับเป็นการเลื่อนตำแหน่งหน้าที่การงานและเป็นการเพิ่มคุณค่าในตัวเองได้อีกทาง

เพราะหากได้รับใช้ใกล้ชิดเจ้านายที่มีตำแหน่งสูง โอกาสที่จะได้ตบแต่ง เป็นเมียออกหน้าของเจ้าขุนมูลนายผู้ใดผู้หนึ่งก็ไม่ไกลเกินเอื้อม

ทว่าหนทางของแม่พิศนั้นแม่จะไม่ได้ยากยิ่งเพราะคุณพินให้การ สนับสนุนอยู่แล้วและมีหน้าตาที่สะสวยอยู่เป็นทุน แต่หนทางก็ย่อมมี อุปสรรคอยู่บ้าง เมื่อความงามดวงมนั้นต้องถูกโอบล้อมด้วยฝ่ามือของสตรี ด้วยกัน

ความสวยงามของแม่พิศนั้นเป็นที่เส่นหาของ ‘แม่อ๋า’ ซึ่งเป็น นางพนักงานต้อนรับของกรมหมื่นหญิงผู้สูงศักดิ์ และเมื่อแม่พิศอยากจะ ได้ดีย้ายจากนางพนักงานห้องเครื่องมารับราชการในวังกรมหมื่นหญิง แม่พิศก็ต้องเอาตัวเข้าแลก

‘มันจะเสียหายอันใดกันเล่าแม่พิศ ก็แค่ให้มันลูบๆ คลำๆ เล่นก็ เท่านั้นเอง ลืกรอเสียที่ไหนกันล่ะ ก็ผู้หญิงด้วยกันทั้งนั้น’

เสียงคุณน้าพินยังก้องอยู่ในหู แต่สิ่งที่แม่พิศกำลังเผชิญอยู่นี้เล่า มันไม่ใช่แค่การลูบๆ คลำๆ อย่างที่คุณน้าพินบอกสักนิด เพราะแม่อ๋านั้นกำลังทำให้ความเป็นสาวของแม่พิศแตกตื่น

“โ๊ะ! พี่อ๋า อย่าจับตรงนั้นสิจ๊ะ จัน... จันจ๊กจี้”

แม่พิศร้องขึ้นอย่างตกใจเมื่อแม่อำตะปบฝ่ามือวางไว้ได้ราวนม
พลงลุ่มไ้เล่นอย่างเบามือ

“โอ้... น้องพิศจ้ะ ครั้งแรกก็แบบนี้แหละจ้ะ ประเดี๋ยวน้องพิศก็จะ
ขึ้นไปเอง คราวหน้าน้องพิศนั่นแหละจะเป็นคนเร่งเร้าให้พี่อำจับ
บ่อยๆ”

แม่อำพุดขณะมือไม้ไม่ได้หยุดอยู่กับที่เลยสักนิด ยังคงทำหน้าที่
บีบเคล้นลุ่มไ้บนเนื้อตัวของสาวรุ่น ที่สวยสดงดงามไม่ต่างจากดอกไม้
แรกแย้ม และหากเธอจะได้เป็นคนแรกที่ขอนชิมหยาดน้ำหวานจาก
ดอกไม้้งดงามนี้ เธอก็คงจะมีความสุขราวกับขึ้นสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ก็ไม่
ปราน

“จะ... จริงหรือจ้ะ พี่อำไม่หลอกฉันแน่นะ”

แม่พิศถามอย่างตะกุกตะกักเริ่มรู้สึกวาบๆ หวิวๆ ในอกสาว
เมื่อมือของแม่อำนั้นแตะไ้ไปมาตามเนื้อตัวของเธอราวกับหมวดหมึกที่
มักจะพันนิ้วมือของเธอเสมอในยามเตรียมของทะเลสดๆ ให้คุณนำพิน
ปรุงอาหาร